

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 62

Attende Møde.

Fredagen den 22de Februar.

(Forts.)

Mourier (fortsat): Hermed har jeg i det Væsentlige udtalt. Dog skal jeg udbede mig den ærede Formands Tilladelse til endnu at turde fremkomme med en almindelig formel Bemærkning, som jeg troer her at være paa sit rette Sted. Det har truffet sig flere Gange, at Talere her i Salen have endt deres Foredrag med et Dusse om, at Forhandlingerne strax maatte affluttet; dette har navnlig i det mindste 2 Gange været Tilfældet med den ærede Rigsdagsmand for Hølsbæk Amts 2det District (Esbjerg). Jeg var nylig i det Tilfælde, ved den vedtagne Afflutning, at blive Ordet affaaaret — herpaa lægger jeg ikke megen Vægt — men ved Op læsning af Navnene paa de 15 Medlemmer, der havde forlangt Afflutning, viste det sig, at mellem dem var den nævnte ærede Rigsdagsmand, der netop sidst havde havt Ordet. Jeg er herved kommen til at tænke paa et Tilfælde, som indtraf i den forrige Rigsforsamling, og som jeg skal tillade mig at tilbagefalde i den ærede Forsamlings Erindring. Det findes omtalt i Rigsdagstidenden S. 213. Et Medlem havde nemlig sluttet sit Foredrag med Forslag om, at det omhandlede Spørgsmaal strax skulde sættes under Affstemning.

Da der i Salen yttrede sig Tilbøielighed til at tiltræde dette Forslag, forespurgte Formanden i Genhold til Regulativet, om 15 Medlemmer understøttede Forslaget om Affstemning, hvilket Spørgsmaal blev besvaret bekræftende. Men et Medlem tog derefter Ordet og sagde: „Jeg maa ogsaa erklære mig for Affstemning, men kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det er imod al god parlamentarisk Skik, at en Taler selv fremsætter Forslag om, at Affstemning strax skal finde Sted“; og

herpaa tilføiede Formanden: „det er meget sandt, men det er nu engang afgjort, at Affstemning skal finde Sted“. Jeg veed ikke, om vor ærede Formand i den Henseende deler Anskuelse med den tidligere Rigsforsamlings Formand.

Formanden: Jeg har aldrig forstaaet de Vittringer, som enkelte Medlemmer have fremført i den nu paaagtede Retning, som en directe Opfordring til Afflutning, men jeg har alene forstaaet dem som en Genstilling, en personlig Genstilling til de indskrevne Talere om at ville overveie, om Sagen ikke kunde anses tilstrækkeligt drøftet, en Genstilling, om hvis Genstgtsmæssighed og Pasfeligheid jeg ikke har fundet nogen Anledning og ikke heller i Diebliffet finder Anledning til at udtale mig. En virkelig Begjæring om Afflutning kan kun fremføres paa den i Regulativet angivne Maade; og alene paa denne Maade vil jeg kunne modtage saadanne Begjæring.

Esbjerg: Turde jeg maaffee fremsætte nogle Bemærkninger? Den ærede Rigsdagsmand synes at være misfornøiet over ikke at være kommen til at tale paa Grund af den vedtagne Afflutning. Det kan jeg ikke gjøre for; og jeg troer ikke at nogen Rigsdagsmand er berettiget til, saaledes som den ærede Taler har gjort, at føre en Klage herom over paa det personlige Gebeet. Jeg er imidlertid af dem, som deslige Ting røre overmaade lidet, og jeg skal derfor ikke tage mig den ærede Rigsdagsmands personlige Genlydninger videre nær. Dog maa jeg gjøre den Bemærkning, at forsaavidt mit Navn ogsaa var paa Listen over dem, der begjærede Afflutning, grunder dette sig deri, at mit Navn var kommet paa Listen inden jeg selv fik Ordet, og jeg troede derfor, at Afflutningen skulde være kommen til at ramme mig ligesaavel som den ærede Rigsdagsmand, saa jeg troer at